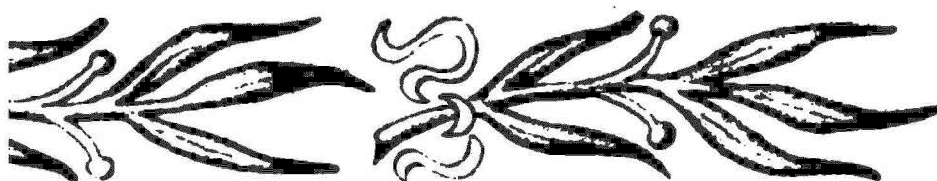
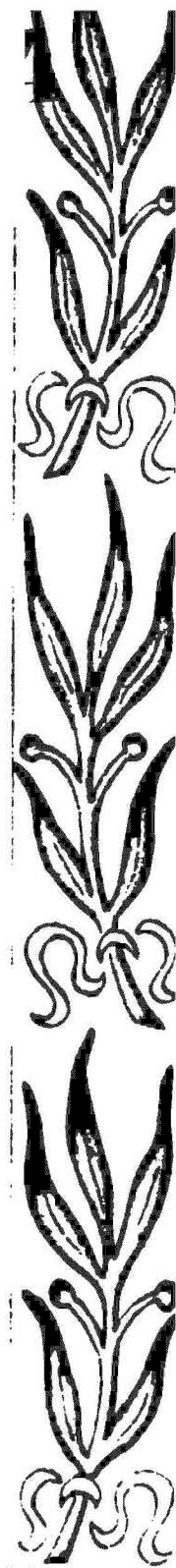

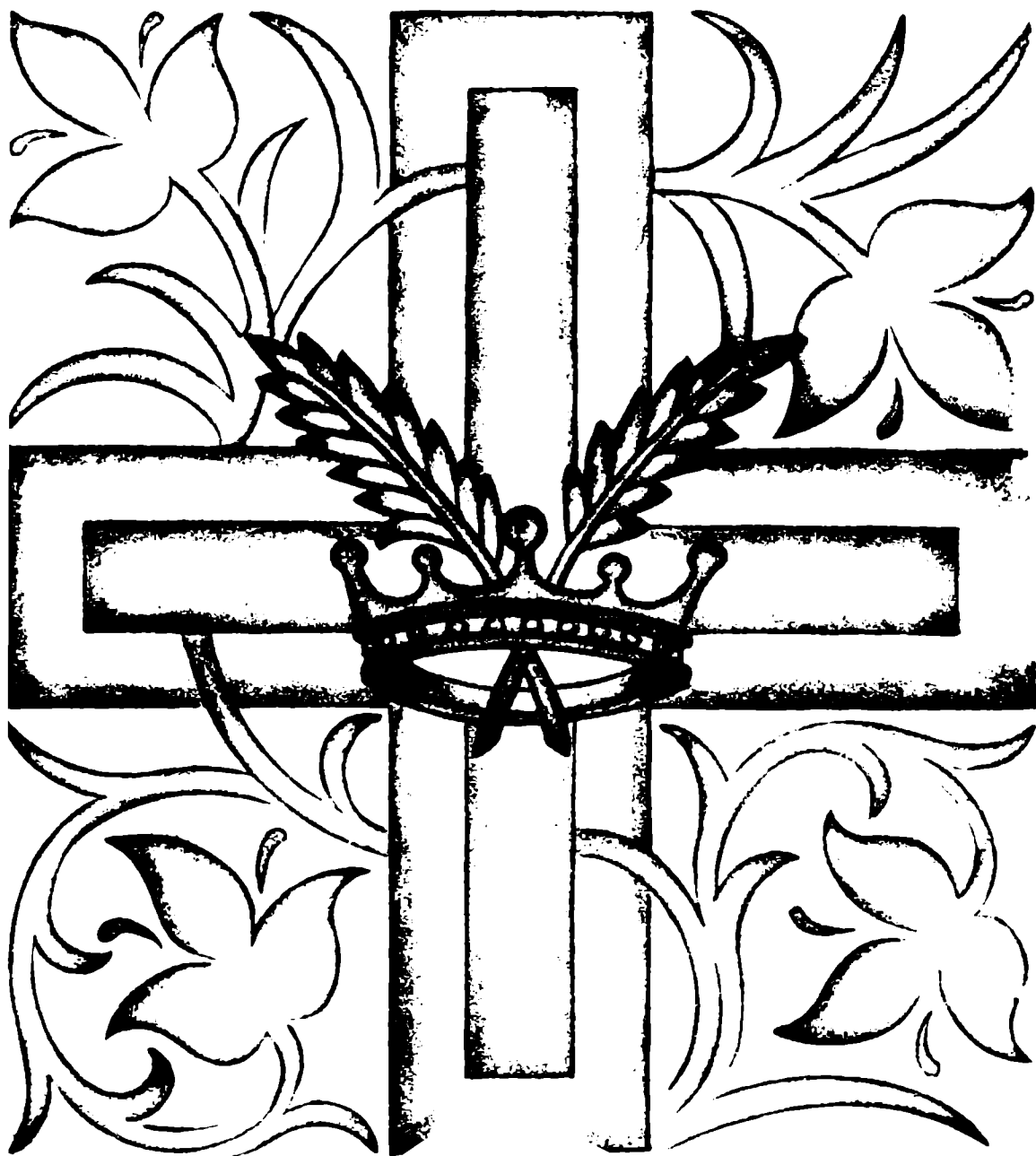

Sv. Zita,
ochránkyně lidí služebných.

AKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ

B O J O V N Í C I B O Ž I

N A P S A L

K R O N U S

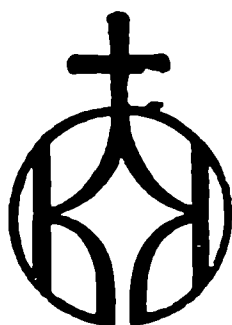
S E Š I T 14

C E N A 50 H A L .

**SVATÁ ZITA,
OCHRÁNKYNĚ LIDÍ SLUŽEBNÝCH.**

DNE 27. DUBNA.

***1218—†1272.**

PRAHA.

NAKLADATELSTVÍ KROPÁČ & KUCHARSKÝ.

1934.

»B O J O V N Í C I B O Ž Í«

**Životopisy svatých, blahoslavených a ctihodných
služebníků Božích.**

N A P S A L V Á C L A V K R O N U S.

- č. 1. Sv. Jan z Boha, přítel nemocných
- č. 2. Sv. Vincenc z Paula, apoštol lásky k bližnímu
- č. 3. Sv. Klement M. Hofbauer, apoštol velkoměst. lidu
- č. 4. Sv. Bernardetta Soubirousová, pasačka lurdská
- č. 5. Sv. Gabriel Possenti, vzor a ochránce mládeže
- č. 6. Bl. Petr Julian Eymard, původce nynějšího ruchu eucharistického
- č. 7. Ct. Anna Kateřina Emmerichová, stigmatisovaná služebnice Boží
- č. 8. Bl. Mlada Přemyslovna, ochrankyně čes. nár.
- č. 9. Bl. Jan Sarkander, vzor křest. statečnosti
- č. 10. Sv. Jan Berchmans, ochránce mládeže
- č. 11. Sv. Johana z Arku, statečná Panna Orleánská
- č. 12. Sv. Jan Nepomucký, mučedník zpověd. tajemství
- č. 13. Sv. Efrém Syrský, učitel církevní
- č. 14. Sv. Zita, ochránkyně lidí služebných
- č. 15. Sv. Jan Eudes, původce úcty k Bož. Srdci P. a P. M.
- č. 16. Bl. Ondřej Bobola, bojovník za sjednocení pravoslaví s církví svatou
- č. 17. Sv. Jan Nep. Neumann, první čes. bisk. v Sev. Americe
- č. 18. Sv. Norbert, zakladatel řádu Premonstrátského
- č. 19. Sv. Václav, mučedník a dědic země české
- č. 20. Sv. Prokop, opat a ochránce český
- č. 21. Sv. Lidmila, prvomučednice a matka čes. národa
- č. 22. Sv. Vojtěch, biskup, mučedník a ochránce český
- č. 23. Sv. Antonín, velký divotvorce

VE VYDÁVÁNÍ SE POKRAČUJE!

Nihil obstat. Mons. Dr. (
Dr. Th. Opatrný, vicarius)

Jest třeskutý mráz. Na obloze třpytí se hvězdy. V přírodě zavládá posvátné ticho. Do toho ticha pojednou rozhlaholí se velebně zvony, které v tu chvíli zvučí nadmíru jímavě, jako by to byl zpěv andělů, kteří chválí Boha, rozhlašující nadšeně po všem světě: »Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!«

»Již zvoní na půlnoční! Musím si pospíšiti s oblékáním, abych byla včas v kostele!«

»Co tě to napadá! Bez pláště dnes do kostela jíti nesmíš! Mohla by sis ublížiti na zdraví! Tu máš plášť! Půjčím ti jej! Ohřeješ se v něm! Pomodli se o půlnoční též za nás!«

Dívka má teplý plášť své paní již na sobě a chvatně se s ní loučí. Pospíchá, ačkoli má do kostela blízko. Není divu, neboť tam ráda chodívá, hledajíc ve svatyni útočiště před různými nehodami, které ji časem potkávají.

V tu chvíli jest na ulici. Ostrý větrík věje jí do tváře. Dívka však toho nic nedbá. Přidává do kroku a zakrátko vstupuje do předsíně chrámové, kde spatřuje starce třesoucího se zimou, který jest opravdu hoden politování.

Dívka jata jsouc útrpností, dává se s ním do hovoru. Za chvíli se dovídá, že stařec chtěje býti přítomen půlnoční, vypravil se do kostela, a že najednou dala se do něho náramná zima, která ho v jednom kuse až hrůza rozráží.

»Půjčím ti plášť, ale po půlnoční musíš mi jej vrátit,« nabízí se mu dívka soucitně ku pomoci a v zápětí skutečně starci plášť obléká.

Potom uchyluje se dívka do svatyně, kde prodlí na zbožných modlitbách až do konce. Zima ji roztrásá, protože jest oděna pouze v lehký

šat. Snáší to však ráda, radujíc se nad tím, že vykonala dobrý skutek, o němž věří, že jest Pánu Bohu tím milejší, že jej vykonala o štědrém večeru před samou půlnoční.

Po mši sv. odchází dívka z kostela, jsouc všecka zkřehlá. Zato cit netušené radosti povznáší její mysl. Jsouc jista, že stařec na ni čeká někde u kostela, ohlíží se všude po něm, ale kde nic tu nic — starce nevidí nikde.

Dívka vidouc nezbytí, zamíří k domovu. Ráno na Boží hod zahrnuje ji paní rozhořčeně výčitkami za přílišnou její důvěřivost k člověku neznámému, který útrpnosti její zneužil. Domlouvá jí tak, že dívka sama na sebe se mrzí a umiňuje si pevně škodu paní své nahraditi.

Zármutek její však obrací se brzo v radost. V poledne, kdy pání sedí u oběda, stařec půjčený plášť přináší, omlouvaje se ze svého opomnutí. Dívka to honem radostně paní hlásí. Paní chtějíc starce za to obdarovati, nechává ihned jídla a jde na chodbu. Ale stařec jest mezitím ten tam.

To jest výrazný obrázek ze života sv. Zity, která narodila se r. 1218 ve vsi Bozzanello u města Luky (Lucca) v Italii z rodičů chudých, kteří se živili polním hospodářstvím. Otec její jmenoval se Jan Lombardo, a matka měla jméno Bonissima. Strýc její byl poustevníkem, který vynikl nad své vrstevníky takovými ctnostmi, že byl pokládán za světce. Starší její sestra, jménem Marketa, vstoupivši za mlada do řádu cisterckého, sloužila v něm Bohu horlivě až do své smrti.

Zita od malička byla doma vychovávána v bázní Boží a v poslušnosti. Matka chtějíc ji navésti k dobrému, upozorňovala ji stále na vše, co se Bohu líbí a co se mu přičí. Zita byla vždy matce ve všem povolná, střeouc se ode všeho zlého.

R. 1230 bylo Zitě 12 let. Otec její tehda byl již na pravdě Boží. Matka majíc těžké postavení, dovedla ji do města Luky, kde jí opatřila službu v rodině obchodníka s vlnou a s hedvábím jménem Pagano di Fattinelli. Byla to rodina bohatá a na slovo vzatá.

Zita přes to, že byla zapřažena do práce od rána až do noci, byla tam zakrátko jako doma. Především bylo jí po chuti to, že mohla si co den odběhnouti do blízkého kostela u sv. Frigidiana na mši sv. a tu a tam též na pobožnosti odpolední.

V neděli a o svátcích, kdy mívala Zita odpoledne prázdno, navštěvovala zpravidla také jiné chrámy, jichž jest v Luce na čtyřicet. Ve svatyních počínala si vždy tak zbožně, že se nad tím lidé nemálo pozastavovali. Mnohým bylo též s podivením, že Zita — prostá služebná dívka — přijímá velmi často sv. svátosti.

R. 1230 bylo město Luka a celý kraj dán do církevní klatby. Zita nicméně ani tenkrát beze mše sv. a bez svatých svátostí nezůstala. V přízeň své paní dovedla se tak vlichotiti, že měla co týden dovoleno choditi na mši sv. do nejbližších farností v kraji pisanském, kde přistupovala též skoro po každé ke sv. svátostem.

R. 1234 bylo město Luka zbaveno klatby. Zita zvyknuvši vyhledávati poutní chrámy, vyprosila si od své paní dovolení, aby mohla každou so-

botu putovati do kostela sv. Andělů strážců, který stál opodál od města na návrší.

»Služebná není pobožná, není-li pracovitá,« říkala Zita a pravidlem tím se též řídila. Paní Fatinelliová přesvědčvši se o tom, že jest Zita do práce jako oheň a že se o celou domácnost její stará víc než o své pohodlí, ráda jí dopřála, aby se účastňovala pobožností, jimiž Zita cítila se povznesena nad bídu všedního života.

»Do světa naše Zita není,« říkala svému manželu. »Všecko má v pořádku! Nevím jí žádné hany! Ať si jde do kostela! Bud' me povděční tomu, že se nehoní za radovánkami, které již mnoho mladých lidí přivedly na špatnou cestu!«

Velikou důvěru skládali manželé Fattinellovi v Zitu a s dobrou se potázali. Měli v ní opravdu pravou ruku, neboť Zita se činila seč byla, aby si zachovala jejich spokojenost. Konec konců měla svěřenu celou domácnost, ba i děti, které jí daly dosti starostí.

U Fattinellů častovali nejednou vzácné hosty, mezi nimiž bývali i páni od vojska. Zita věděla si vždycky rady. Všichni mívali pokaždé na vybranou hojnost chutných jídel, za něž se Zita nemusila nikdy stydět. Bývala zpravidla pro svou kuchařskou zběhlost a pro svůj vystříbený vkus zasypávána chválou, ale Zita se tomu lichocením jen usmívala.

Sama bývala vždy v jídle velmi skrovná. Žila obyčejně o suchém chlebě a o vodě. Pokrmy, které si od úst odtrhla, dávala chudým. Také vína, jež se v Itálii při každém jídle pije, pravidelně se zříkala ve prospěch nemocných chud'asů. Pamatovala na ně též obnošeným šat-

etvem a prádlem a skoro všecku svou mzdu mezi ně rozdala.

Zita odívala se šatem prostým, přes to vypadala vždy velmi ušlechtilé. Bezděky obrátila ne jednou na sebe pozornost mladých mužů, které dovedla rozhořčeně od sebe odpuditi po každé, když se opovážili činiti útok na její panenskou nevinnost, na níž si velmi zakládala.

»To není samo sebou,« pozastavovali se nad její zdrželivostí sloužící, kteří v sousedství a zejména u Fattinelliů byli též zaměstnáni. »Zita jest mladá, hezká a veselá a přes to přece pohrdá světem. Zatím jistě vězí pýcha a potměšilá přetvářka! Jde jí bezpochyby o to, aby se zalichotila stůj co stůj svou úlisností pánům nám na škodu!«

Majíce o Zitě to domnění, jali se pak mnozí z nich bez přestání sočiti na ni před paní Fattinelliovou, ba dokonce i před jejím chotěm, namlouvajíce jim zlomyslně, že Zita jest panovačná a že si osobuje svrchovanou moc v celém domě na úkor svých pánů, které ona podceňuje.

Byla to patrná lež. Ale nic naplat, Zita přece to odnesla. Paní Fattinelliová i její manžel byli k ní najednou zdrželivější. Také domácí čeleď chovala se k ní od té doby nenávistně, ba mnohdy i ukrutnický.

Zita snášela všechny ty ústrky statečně, odevzdávajíc se do vůle Boží. Při tom plnila stále své povinnosti svědomitě, odplácejíc zlé dobrým. Nepozbývala myslí, a konec konců vyšlo skutečně najevo, že se jí děla křivda.

Zásluhu si především o to dobyli manželé Fattinelliovi, kteří schválně Zitu všelijak zkou-

šeli, až se přesvědčili o tom, že jí bylo ublíženo. Poté vážili si Zity tak, že ji pokládali za člena své rodiny.

Zita zapomněla rychle všem, čím se proti ní provinili. Ke každému byla jako obyčejně spravedlivá a nadmíru vlídná, jako by se jí bylo nikdy nic zlého nestalo. Laskavostí a neúnavnou přičinlivostí svou dobyla si u svých pánů i u čeledě takového uznání, že jí pak všichni prokazovali úctu a vážnost opravdovou.

Pan Fattinelli byl velmi popudlivý. Vzkypěl-li hněvem, pokaždé schladnul, když se mu namanovala Zita do cesty. »Zita jest naším andělem strážcem,« říkával a kladl ji za příklad svým dětem.

Zita sloužila u Fattinelliů věrně a poctivě 48 let. Když jí tahla šedesátka, počala vůčihledě chřadnouti. Nutila se stále do práce, síly však ji brzy opustily. Volky nevolky musila se uchýliti na lůžko. Přijavši sv. svátosti, zesnula tiše v Pánu dne 27. dubna r. 1272. — Papež Innocenc XII. prohlásil ji r. 1696 za svatou.

»Každý zůstávej v tom povolání, ve kterém byl povolán.«

(I. Kor. 7, 20.)

*

*

*